

Міждисциплінарний підхід: Інформаційна компетентність в ІТ часто вимагає знань і навичок, які виходять за рамки строго технічної сфери.

Отже, формування інформаційної компетентності фахівців ІТ-сфери виступає актуальною та комплексною задачею сучасної професійної освіти та динамічної сфері інформаційних технологій. У подальшому дослідженні проблеми, ми плануємо проаналізувати методики та шляхи впровадження в освітній процес закладів освіти авторську модель формування інформаційної компетентності ІТ-фахівців.

Список літератури

1. Alpatov S. Emotional burnout research and its factors in programmers // Вісник національного авіаційного університету. Серія: Педагогіка. Психологія: зб. наук. пр. – К.: НАУ, 2023. – Вип. 2. (23). – С.110-120
2. Власюк А. Підготовка фахівців з інформаційних технологій у контексті сучасних вимог [Електронний ресурс] / А. Власюк, П. Грицюк. Режим доступу: <http://urls.by/32sj>.
3. Закон України про освіту: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145>
4. Концепція розвитку освіти в Україні на період від 2015 до 2025 року: <https://ips.ligazakon.net/document/NT1078>
5. Закон України про інформацію, інформатизацію та захист інформації <https://regulation.gov.ua/documents/id100368>

*Науковий керівник: Ельвіра ЛУЗІК,
д-р.пед. наук, професор*

УДК 159.9(043.2)

Анастасія БЕСАРАБ

Національний авіаційний університет, Київ

ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ЧИННИК РОЗВИТКУ ЖИТТЄСТІЙКОСТІ СТУДЕНТІВ-ПСИХОЛОГІВ ПІД ЧАС ВОЄНОГО СТАНУ

Студентська молодь стикається з різними викликами, які потребують адаптації та відповідальності. Саме тому студентський період найбільш сприятливий для формування життєстійкості, однак війна та її негативний вплив на особистість є джерелом зниження життєстійкості. Саме тому даний феномен дуже актуальний та потребує вивчення.

Життєстійкість – це особистісне утворення, яке вимагає набору навичок, над якими людина повинна працювати та розвивати протягом

всього життя. Розвиток життєстійкості залежить від особистої поведінки та навичок (наприклад, самооцінки та навичок спілкування), а також зовнішніх факторів (наприклад, соціальної підтримки).

За С. Мадді[2], життєстійкість складається з трьох компонентів. Перша складова життєстійкості: включеність – це впевненість у тому, що всі ситуації дають можливість розвитку особистості. Людина відчуває здатною включитися в розв'язання завдань, не звертаючи увагу на наявність стресогенних факторів. Другий компонент життєстійкості – контроль. Він передбачає переконання в тому, що боротьба дозволяє вплинути на результат. Третя складова життєстійкості – прийняття ризику, тобто людина розглядає життя як спосіб отримання досвіду.

Життєстійкість є процесом і результатом успішної адаптації до складних життєвих випробувань. Робота психолога пов'язана з постійними емоційними навантаженнями, адже він повинен взаємодіяти з великою кількістю людей, вміти не лише слухати, а почути клієнта, зрозуміти його та підштовхнути до вирішення проблеми. Саме тому важливо розвивати емоційний інтелект ще на шляху професійного становлення, аби ефективно виконувати професійні обов'язки без негативних наслідків.

Термін «емоційний інтелект» став широко популярним після публікації бестселера Даніеля Гоулмана[1], де він зазначав, що емоційний інтелект – це набір навичок і компетенцій, які сприяють продуктивності на робочому місці. Ці навички та компетенції зосереджуються на чотирьох здібностях: самосвідомості, управлінні стосунками, самоуправлінні та соціальній обізнаності.

Майбутні фахівці, які мають розвинений емоційний інтелект і, в результаті чого, мають високий рівень життєстійкості, сприймають важкі ситуації як можливість розвиватись, отримати життєвий досвід. Також такі особистості беруть активну участь у соціальних взаєминах, що, безумовно, є одним з найважливіших умов успішної діяльності психолога[3; 4; 5].

Емоційний інтелект є важливою складовою життєстійкості, яка здебільшого пов'язана з переконаннями людини про свою здатність успішно вирішити проблему, врегулювати свою поведінку, яка необхідна для досягнення своєї мети, а також долати негативні впливи навколишнього середовища.

Саме тому успішна професійна діяльність психологів залежить від вміння фахівця ідентифікувати та аналізувати свої емоції, а також розрізняти емоційні стани інших і адекватно на них реагувати.

Список літератури

1. Гоулман, Д. (2019). Емоційний інтелект (С. Л. Гумецька, Пер.). Vivat
2. Maddi S. R. Hardiness Training at Illinois Bell Telephone // Health promotion evaluation / J.R Opatz (Ed.). Stevens Point (WI): National Wellness Institute, 1987.
3. Циганчук, Т. В. Емоційний інтелект в структурі стресостійкості студентів. Науковий вісник Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського. Серія «Психологічні науки», 2, 2017.
4. Bar-on, R. (1997). The Emotional Intelligence Inventory (EQ-i): Technical Manual. Multi-Health Systems.
5. Mayer, J. D., & Salovey, P. (1997). What is emotional intelligence? In P. Salovey, & D. J. Sluyter (Eds.), Emotional development and emotional intelligence: Educational implications (pp. 3–31). Basic Books.

*Науковий керівник: Наталія ПРОСКУРКА,
канд. психол. наук, доцент*

УДК 17.036.2:159.9-057.87 (043.2)

Аліна БЛИНДЮК

Національний авіаційний університет, Київ

ПЕРФЕКЦІОНІЗМ ТА ПСИХОЛОГІЧНЕ БЛАГОПОЛУЧЧЯ СТУДЕНТІВ

Поняття “психологічне благополуччя” включає в себе позитивну самооцінку, самореалізацію, хороші відносини з оточенням, життєві цілі, які формують спрямованість людини. Перфекціонізм може по-різному відображатись на досягненнях і самоставленні студентської молоді. Високі очікування і тиск суспільства сприяють поширенню його дезадаптивних проявів. Часом суперечливий характер вимог чи високих особистих стандартів можуть спричинити зниження рівня задоволеності власним життям і вплинути на психологічне благополуччя.

Перфекціонізм — потреба в досконалості у всіх сферах діяльності. Він, на думку дослідників (П. Х'юїт, Р. Слейні, Г.Флетт, Р. Фрост), має негативний вплив через перевтому, переживання незадоволеності собою, прокрастинацію, вигорання, тривожність і страх невдачі. Страждають і міжособистісні стосунки, через їх постійну ідеалізацію або знецінення, порівняння себе з іншими тощо. Закріплення даної риси переважно відбувається в юнацькому віці, адже це сензитивний період для